

срещнатъ нѣкой чорбаджия отъ нашето село... Тамъ сички ме знаятъ какъвъ съмъ...

— Мене не ме е страхъ отъ вашето село, мене ме е страхъ отъ нашето село! — отвърна Вълко. — Вчера дойде Мущучето, Тончо ли, кай, каза за Ялънъ кория... Нали, кай, билъ нашъ другаръ. . . Серсемъ!

— Тази вечеръ чорбаджията бѣше сжщо като побѣснѣлъ... — рече като на себе си Тончо. — Да му паднешъ — съ парцалитѣ ще те изяде. . .

— До сега масовъ отпоръ този типъ не е срещалъ! — каза Вълко. — Пъкъ и селянитѣ сж свикнали да гледатъ на него като на нѣкакво чудовище... Казвамъ ви, ако не организираме здраво удара, всички ще си рекатъ: — не може, срещу Жанката насреща се не излиза! — и свърши вече... ще ни дере на толумъ безъ гъкъ нѣкой да каже...

— Право, — рече замисленъ Мандьовъ и стана. — Хайде другари, късно е. . .

— Слушай! — напомни Вълко. — Още утре вечеръ . . . изтървемъ ли недѣлята, може да замѣсимъ.

Мандьовъ заклати мълчаливо глава и изчезна задъ смачкания плетъ. . .

*

Селскиятъ комитетъ бѣше образуванъ презъ есенъта. Отначало работата му потръгна съ голямо въодушевление, но сетне постепенно замръ. Направиха само едно събрание. Говориха мнозина. Говори и Вълко, току що излѣзълъ отъ затвора. Той говори за непосредственитѣ интереси на трудовитѣ селяни, говори хубаво, и селянитѣ останаха доволни, но никой не можа да разбере, въ какво точно се състоятъ тѣзи нтереси. Накрай гласуваха резолюция противъ спекулата, за пре-